R. 1925.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA. № 22. 15 listopada 1925.

TREŚĆ:

OKÓLNIK № 1108/II. G. S. 25

w sprawie

zmiany wzoru dla wyciągów z ksiąg rozchodowych (№ 19 do § 78 przep. rach. kas.).

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Celem ułatwienia organom Kontroli Państwowej czynności przy sprawdzaniu miesięcznych wyciągów z ksiąg rozchodowych według wzoru № 19 do § 78 Przepisów rach. kasowych (Monitor Polski № 285 z 1921 r., Dzien. Urzęd. Min. Skarbu № 45 poz. 564 z 1921 r.), Ministerstwo Skarbu na wniosek Najwyższej Izby Kontroli uzupełnia postanowienia p. 13 rozporządzenia z dnia 11 stycznia r. b. L. D. K. 6219/WAK. (zakomunikowanego okólnikiem Min. Sprawiedl. № 986/II. G. S./25 Dz. Urz. № 3/25) przez dodanie następującego ustępu:

„Władze i urzędy w wyciągach swych wzór № 19 do § 78 wymienionych przepisów rach. kasowych uskuteczniają w uwagach podział ogólnych sum każdego rodzaju (budżetowych i innych), wykazanych w rubryce jako „wypłacone w innych kasach w miesiącu sprawozdawczym” na kasy (zbiorowo) według okręgów każdej z izb skarbowych oddzielnie”.

O tem zawiadamiam w celu zastosowania się.

Warszawa, dnia 31 października 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1110/II. G. S. 25

w sprawie

przyznania dodatku stołecznego i kresowego.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Na zasadzie art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) i § 7 art. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie

powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1107) Rada Ministrów uchwaliła w dniu 14 października 1925 r. co następuje:

1. Funkcjonarjuszom państwowym, sędziom i prokuratorom oraz wojskowym zawodowym, pełniącym służbę na obszarze m. st. Warszawy przyznaje się na rok 1926 dodatek stołeczny w wysokości 20% uposażenia miesięcznego.

2. Funkcjonarjuszom państwowym, sędziom i prokuratorom oraz wojskowym zawodowym, pełniącym służbę na obszarze województwa śląskiego przyznaje się na rok 1926 dodatek kresowy w wysokości 20% uposażenia miesięcznego oraz dodatek wyrównawczy w wysokości 20% uposażenia miesięcznego.

3. Dodatki powyższe oblicza się od uposażenia, wymierzonego według art. art. 3, 4, 5 i 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924) oraz według przepisów art. art. 4, 5, 8 i 25 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1107).

Zawiadamiając o tem, zaznaczam, że dodatek stołeczny i kresowy powinien być na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 72 poz. 703) doliczany również do kosztów prodróży służbowych i delegacji do stolicy i do obszaru województwa śląskiego.

Warszawa, dnia 6 listopada 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1111/II. G. S./25
w sprawie
prowadzenia ksiąg inwentarza ruchomego.

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości w całem Państwie i Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Moc obowiązującą okólnika № 282 z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. Urz. № 5—6/20) w przedmiocie prowadzenia książek inwentarzowych rozszerza się od dnia 1 stycznia 1926 r. na okręgi sądów apelacyjnych w Katowicach, Poznaniu, Toruniu i Wilnie.

Według tychże przepisów powinna być prowadzona również księga inwentarzowa Komisji Kodyfikacyjnej.

Warszawa, dnia 9 listopada 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 946/II. G. S./25

w sprawie

kredytu na wynagrodzenie świadków w sprawach karno-leśnych.

Do wszystkich sądów w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Wobec otrzymanych wiadomości, że niektóre sądy pokoju nie wypłacają należnego w myśl przepisów ustawowych wynagrodzenia świadkom w sprawach karno-leśnych rzekomo z powodu braku odpowiedniego kredytu, zwracam uwagę, że wynagrodzenia świadków we wszelkich sprawach karnych, nie wyłączając spraw o przekroczenia przeciw przepisom o ochronie lasów, powinny być opłacane bezpośrednio przez sąd orzekający z kredytu, przeznaczonego na wydatki sądowe (§ 10 Dz. II).

Równocześnie przypominam obowiązek ścisłego czuwania nad zwracaniem Skarbowi Państwa przez stronę zasądzoną wszelkich kosztów postępowania karnego a w tej liczbie wydatków na wynagrodzenie świadków.

Warszawa, dnia 4 listopada 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 948/II. O./25

w sprawie

diet i kosztów podróży.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Podaje do wiadomości i stosowania następujące pismo Ministerstwa Skarbu z d. 24 października 1925 r. № 3375/DB/1:

„Przy wykonywaniu kontroli wydatków za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia służbowe ujawniła Najwyższa Izba Kontroli niejednolite stosowanie przez władze i urzędy postanowień par. 5 (ust. 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. (Dz. Ust. № 72, poz. 703), a mianowicie: jedne władze i urzędy, opierając się na dosłownem brzmieniu powołanego wyżej w par. 5 obliczają djety według mnożnej tego miesiąca, w którym następuje likwidacja rachunku kosztów podróży, inne obliczają diety według mnożnej tego miesiąca, w którym faktycznie odbyto podróż służbową i wreszcie niektóre władze i urzędy, mając na względzie udzielane udającym się w podróż służbową zaliczki (par. 25), likwidują rachunki kosztów podróży w ten sposób, że sumę otrzymanej przez delegowanego zaliczki przerachowują na punkty według mnożnej miesiąca jej udzielenia, następnie od ogólnej ilości punktów, które przypadają w rachunku, potrącają ilość punktów udzielonej zaliczki i do powstałej stąd różnicy punktów stosują mnożną tego miesiąca, w którym następuje likwidacja rachunku (wypłata).

Celem uchylenia powyższej rozbieżności Ministerstwo Skarbu uprasza o wydanie odpowiednich zarządzeń, by zgodnie z postanowieniem par. 5 ustęp pierwszy wymienionego rozporządzenia kwotę należnej diety oraz innych należności określonych w tem rozporządzeniu w punktach obliczano wedle

mnożnej, obowiązującej w tym miesiącu, w którym następuje wypłata tych należności, oraz by zaliczek na koszty podróży i na diety, przysługujących na zasadzie postanowienia par. 25 wymienionego rozporządzenia, udzielano w złotych t. j. bez posługiwania się systemem punktów i mnożnej i potrącano w złotych od kwoty przyznanej tytułem zwrotu kosztów podróży i diet.

Warszawa, dnia 10 listopada 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

Na posiedzeniu porządkowem Zgromadzenia Ogólnego dnia 14 lutego 1925 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: Prezes Z. Dworski
Prezes: Dr. Al. Mogilnicki

Sędziowie: Dr. R. Leżański, Dr. F. Ochimowski, O. Szeller, Dr. W. Barański, Dr. T. Bujak, Dr. T. Bresiewicz, K. Angerman, S. Giżycki, Dr. S. Sieradzki, B. Wisznicki, K. Berezowski, F. Falkiewicz, M. Lemieszewski, Dr. W. Sokalski, A. Kondracki, W. Żywicki, B. Wermiński, Dr. K. Rybicki, W. Miszewski, B. Korsak, M. Fedyński, J. Hroboni, E. Lorenz, S. Wyrobek, S. Bogucki, A. Stanisławski, Dr. S. Śliwiński, C. Woycicki, W. Kondratowicz, Cz. Zaorski, S. Brzeziński,

przy udziale starszego referenta Sekretarjatu Prawniczego J. Plinkiewicza, jako sekretarza,
i w obecności Pierwszego Prokuratora D-ra K. Marowskiego

rozpoznawał wniosek Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 listopada 1924 r. L. III. K. P. 9879/24 o wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy na zasadzie ustępu a) art. 3 dekretu z dn. 8 lutego 1919 r. w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego (Dz. P. P. P. № 15 poz. 199) wykładni art. 974[1] u. p. k., obowiązującej w b. zaborze rosyjskim.

W sprawie ułaskawienia Rafała Aronowicza sąd okręgowy w Wilnie wydał w dniu 19 lipca 1924 r. opinję przychylną i skierował sprawę zgodnie z art. 974[1] u. p. k., za pośrednictwem sądu apelacyjnego w Wilnie do Ministra Sprawiedliwości. Sąd apelacyjny uznał, że Aronowicz na łaskę nie zasługuje, lecz wobec brzmienia art. 961 cz. 4 i 5 i wobec zgłoszenia przez sąd okręgowy opinji przychylnej, postanowił, przy odrębnem zdaniu sędziego Bądzkiewicza, podanie Aronowicza o ułaskawienie skierować do Ministra Sprawiedliwości. Sędzia Bądzkiewicz uważał, iż z zestawienia art. 961 i 974[1] u. p. k. wynika, że opinję o ułaskawienie wydaje tylko ten sąd, którego wyrok się uprawomocnił, wobec czego należałoby nie liczyć się z niemiarodajną opinją sądu okręgowego i prośbę Aronowicza o łaskę pozostawić bez biegu. Następnie w sprawie ułaskawienia Szlomy Płaticy wytworzyła się taka sama sytuacja, mianowicie sąd okręgowy wydał opinję przychylną, której sąd apelacyjny

w Wilnie nie podzielił i postanowił: na zasadzie art. 974[1] u. p. k. podanie Płaticy pozostawić bez biegu i skierować akta sprawy do sądu okręgowego celem dalszego wykonania wyroku.

Tak więc powstała rozbieżność w wykładni art. 974[1] u. p. k. i Minister Sprawiedliwości zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wyjaśnienie rzeczonego przepisu w myśl ust. a. art. 3 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. r. 1919 № 15 poz. 199).

Wątpliwości, jakie się ujawniły, sprowadzają się do zagadnień: 1) czy opinję co do ułaskawienia skazanego wydaje sąd, którego wyrok się uprawomocnił, czy też sąd lub sądy, które wyrokowały w danej sprawie, i 2) jeżeli do wydawania opinji powołany jest nietylko ten jeden sąd, którego wyrok się uprawomocnił, to — w razie rozbieżności opinij sądów różnych instancyj, która z nich jest miarodajna i jaki bieg należy nadać sprawie.

Sąd Najwyższy na Zgromadzeniu Ogólnem po wysłuchaniu sprawozdania sędziego referenta i wniosku Pierwszego Prokuratora, zważył co następuje:

1) Z mocy art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 44 r. 1921 poz. 267) prawo łaski służy Prezydentowi Rzeczypospolitej. Z brzmienia tego przepisu wynika, że zasadniczo Prezydent władny jest stosować to prawo we wszystkich sprawach karno-sądowych, z wyjątkiem spraw ministrów, skazanych na skutek postawienia ich w stanie oskarżenia przez Sejm. Niewątpliwie więc Prezydent może z własnej inicjatywy zażądać akt każdej sprawy karno-sądowej, celem zastosowania prawa łaski.

2) Wypadki, gdy wyrok sądowy jest bezpośrednio znany Prezydentowi, który z własnej inicjatywy zechce skorzystać ze służącego mu prawa łaski — są w praktyce oczywiście wyjątkowe. Dlatego poszczególne ustawy postępowania karnego wskazują, z czyjej inicjatywy i jaką drogą mogą dochodzić do wiadomości Prezydenta Rzeczypospolitej wyroki celem ewentualnego zastosowania prawa łaski.

3) Obowiązująca na obszarze byłego zaboru rosyjskiego U. P. K. stanowi przedewszystkiem w art. 961, że sąd z urzędu jest obowiązany, przed skierowaniem wyroku śmierci do wykonania, przedstawić akta sprawy za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości Prezydentowi Rzeczypospolitej do rozważenia, czy skazany zasługuje na łaskę.

Jeśli w sprawie wyrokował sąd II instancji, należy przedstawić akta za pośrednictwem tego sądu. Jeśli który z owych sądów jest zdania, że skazany zasługuje na łaskę, powinien wraz z aktami przedstawić opinję swoją w tym względzie.

4) Dalej w art. 775 i 798 U. P. K. przewidziane są wypadki wyjątkowe, gdy przy istnieniu szczególnych powodów do złagodzenia losu oskarżonego, sąd może złożyć za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości wniosek o złagodzenie kary lub ułaskawienie oskarżonego.

5) Wreszcie art. 974[1] u. p. k. mówi o prośbach o łaskę skierowanych do sądu bądź bezpośrednio przez stronę, bądź też za pośrednictwem innej władzy, w szczególności Ministra Sprawiedliwości. Ponadto w swej cz. 2 artykuł ten przewiduje inicjatywę Ministra Sprawiedliwości w wypadkach, dotyczących ułaskawienia, mówiąc o jego prawie zażądania w tym celu od sądu przedstawienia akt sprawy, zastrzega, by — jeśli w sprawie wyrokował sąd II instancji — akta przedstawiano za jego pośrednictwem i nakazuje stosować odpowiednio przepisy cz. 4 i 5 art. 961 U. P. K.

6) Tak więc, poza płynącą z art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasadniczą możnością inicjatywy w sprawach ułaskawienia samej władzy stosującej prawo łaski, czyli Prezydenta Rzeczypospolitej, obowiązująca na obszarze byłego zaboru rosyjskiego U. P. K. przewiduje w tym względzie: a) przedstawianie przez sąd z urzędu za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości wszyst-

kich spraw, w których zapadły wyroki śmierci, b) przedstawiania z inicjatywy sądu spraw, w których oskarżony ze względu na szczególne powody zdaje się zasługiwać na łaskę, c) przedstawianie takich spraw z inicjatywy Ministra Sprawiedliwości bądź bezpośredniej, bądź na skutek prośby o łaskę strony i d) przedstawiania spraw zaopinjowanych przez sądy z inicjatywy strony w postaci prośby o łaskę, skierowanej do sądu bezpośrednio, albo też za pośrednictwem innej władzy.

7) Jeśli poszukać odpowiedzi na pierwsze z zagadnień, powstałych przy stosowaniu art. 974^1, w zestawieniu przytoczonych przepisów U. P. K., to należy dojść do następujących wniosków: art. 961 U. P. K., mówiąc o prawie sądów do składania opinji przy przedstawianiu spraw, w których zapadły wyroki śmierci, ma na myśli nie sąd, którego wyrok się uprawomocnił, jeno sądy, które wyrokowały merytorycznie w danej sprawie. Wynika to niewątpliwie z brzmienia cz. 4 tego artykułu: „jeśli który z owych sądów (t. j. sądu I instancji, o którym mówi cz. 2, i sądu II instancji, o którym mówi cz. 3) jest zdania, że skazany zasługuje na łaskę” i t. d. Gdyby ustawodawca chciał powołać do wydawania takiej opinji tylko ten sąd, którego wyrok się uprawomocnił, to nie miałby żadnej podstawy do rozróżniania w art. 961 sądów I i II instancji.

8) To samo da się powiedzieć o przedstawianiu opinji co do ułaskawienia z własnej inicjatywy sądu. Umiejscowienie art. 775 i 798 U. P. K., wskazuje, że jest w nich mowa o sądzie okręgowym, wyrokującym w I instancji. Wszelako art. 878 U. P. K. nadaje niewątpliwie prawo wypowiedzenia takiej opinji również sądowi II instancji.

9) Do takiegoż wyniku doprowadza analiza art. 974^1 U. P. K. Wprawdzie w I części tego przepisu nie wskazano, o sądzie jakiej instancji się mówi, jednakże zarówno umieszczenie tego artykułu w dziale III, zatytułowanym „tryb wykonywania wyroków”, gdy w myśl ogólnych przepisów U. P. K. wykonywa wyroki sąd I instancji, jak i zawarte w cz. 2 art. 974^1 zastrzeżenie „jeśli w sprawie wyrokował sąd II instancji” — wykazują niezbicie, iż mowa tu o sądzie I instancji. Skoro zaś art. 974^1 powołuje się na cz. 4 art. 961 U. P. K., to staje się oczywistem, że ustawodawca i tu daje prawo złożenia opinji co do ułaskawienia sądowi I instancji, a jeśli w sprawie wyrokował sąd II instancji, to sądom obydwóch instancyj.

10) Jeśli sięgnąć do motywów ustawodawczych (Druk sejmowy № 1901 motywy do ustawy w przedmiocie zmian w ustawodawstwie karnem obowiązującem w b. zaborze rosyjskim), to znajdziemy tam szczupłe, lecz wyraźne wskazówki, że wola ustawodawcy szła właśnie w tym kierunku: w motywach do art. 58 (obecna redakcja art. 961 U. P. K.) na str. druku 34 czytamy:

Sądy, które wyrokowały merytorycznie, mają przedstawiać akta sprawy Naczelnikowi Państwa za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości, dołączając opinję w tym wypadku, gdy uważają, że skazany zasługuje na łaskę. W motywach do art. 61—62 (obecna redakcja art. 974^1 i 974^2 U. P. K.) na tejże str. druku znajdujemy następujący ustęp: „W praktyce może do sądu okręgowego wpłynąć prośba o łaskę bądź wskutek wniesienia jej bezpośrednio do sądu przez stronę, bądź przez przesłanie prośby do sądu przez inną władzę, w szczególności Ministra Sprawiedliwości” — i dalej: „W myśl projektu każdą prośbę o łaskę sąd pozostawiać może bez biegu z wyjątkiem wypadku, gdy Minister Sprawiedliwości żąda przedstawienia akt z ewentualną opinją sądu co do darowania lub złagodzenia kary. W ten sposób wielki procent próśb o łaskę (która nie może się stać regułą) zostanie załatwiony przez sądy, które rozsegregują materjał i przedstawią wnioski swe jedynie w tych sprawach, w których skazany zasługuje na łaskę”. Wynika stąd, że ustawodawca uważa sądy, które wyrokowały merytorycznie w sprawie—i to, jak widać z brzmienia

cz .5 art. 961 U. P. K. w miarę możności w składzie tych samych sędziów, którzy w sprawie wyrokowali — za najbardziej powołane do wydania opinji co do ułaskawienia, i że z jednej strony—celem odciążenia Prezydenta Rzeczypospolitej od niepotrzebnego balastu w tej mierze — nadaje im prawo pozostawiania nieuzasadnionych próśb o łaskę bez biegu, z drugiej zaś strony chce, by każda prośba, przychylnie zaopinjowana przez którykolwiek z sądów, jakie merytorycznie wyrokowały w sprawie, mogła być przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej do rozważenia.

11) W myśl powyższych rozważeń należy dojść do wniosku, że do wydawania opinji co do ułaskawienia w sprawach, w których wyrokowały sądy dwóch instancyj, są powołane sądy obydwóch instancyj. Oczywiście, może tu być mowa tylko o sądach, wyrokujących merytorycznie. Wynika to zarówno z treści art. 961 i 974[1] U. P. K., które wspominają tylko o sądach I i II instancji, jak i z zakresu działania instancji kasacyjnej, która w myśl przepisów U. P. K. orzeka wyłącznie w przedmiocie wykładni prawa meterjalnego i formalnego, nie może przeto i nie powinna zabierać głosu co do wymiaru kary.

12) Z kolei należy rozważyć wynikające z takiego rozwiązania pierwszego zagadnienia — zagadnienie drugie, mianowicie: w razie, gdy opinje sądów wyrokujących dwóch instancyj są sprzeczne, to która z nich jest miarodajna i jaki bieg należy nadać sprawie.

13) Zdawałoby się, że ustawodawca wypadków takich nie przewidywał, z treści bowiem cz. 4 art. 961 U. P. K., mającej zastosowanie również i odnośnie do art. 974[1] U. P. K., wynika, że sąd powinien przedstawiać opinję co do ułaskawienia tylko wtedy, jeśli jest zdania, że skazany zasługuje na łaskę. Potwierdzają to również motywy ustawodawcze. Na tejże str. 34 (druk sejmowy № 1901) czytamy: „przedstawienie akt bez dołączenia opinji, uważane jest za przedstawienie opinji ujemnej, której motywować nie potrzeba, albowiem sądy już w wyroku uzasadniły, dlaczego uważają daną karę za odpowiednią”. Jednakże praktyka wykazuje, iż w sprawach, w których wyrokowały sądy dwóch instancyj, wypadki takie są możliwe.

14) Dla rozwiązania drugiego zagadnienia trzeba przedewszystkiem ustalić, czem jest w istocie swej opinja sądu co do ułaskawiania w rozumieniu art. 961 i 974[1] U. P. K. Ułaskawienie, jak to uznają niemal zgodnie teorja prawa i praktyka, nie jest aktem sądowym, jeno aktem władzy wykonawczej. Opinja sądu w przedmiocie ułaskawienia nie jest przeto orzeczeniem sądowem, którego niewzruszalności nie posiada. Jest ona głosem doradczym ludzi, powołanych przez ustawę jako kompetentnych do wypowiedzenia zdania w dziedzinie ułaskawienia. Jest czemś w rodzaju opinji znawców w procesie sądowym.

15) Z tego założenia wychodząc, trzeba odrzucić możliwość rozstrzygania przez same sądy w drodze instancji, która z pośród sprzecznych opinji sądu jest miarodajna, i należy uznać, że opinje te, z wyjątkiem wypadku, gdy sąd władny jest na mocy ustawy pozostawić prośbę o łaskę bez biegu (cz. 1 art. 974[1] U. P. K.) ulegają przedstawieniu władzy administracyjnej, która jest powołana do wykonywania aktu łaski.

16) Na podstawie powyższych wywodów dochodzimy do następujących wniosków: sądem, o którym mówi cz. 1 art. 974[1] U. P. K., jest sąd I instancji. Sądem II instancji, o którym mówi cz. 2 art. 974[1] U. P. K. jest sąd, który rozpoznawał sprawę w drodze apelacji, Sąd Najwyższy zaś jako instancja kasacyjna opinji swej nie wygłasza. Jeżeli w sprawie wyrokował tylko sąd I instancji, to może on wydać decyzję, pozostawiającą prośbę o łaskę bez biegu, albo też wydać opinję o tem, że skazany zasługuje na łaskę i przesłać akta sprawy bezpośrednio do Ministra Sprawiedliwości. Jeżeli w sprawie wyrokował także sąd II instancji, to sąd I instancji zarówno wydając decyzję

pozostawiającą prośbę o łaskę bez biegu, jak i wydając opinję o tem, że skazany zasługuje na łaskę, przesyła akta sprawy do sądu II instancji. Jeżeli sąd II instancji podziela pogląd sądu I instancji, że skazany nie zasługuje na łaskę, to wydaje decyzję pozostawiającą prośbę o łaskę bez biegu.

Jeżeli natomiast sąd II instancji — wbrew zdaniu sądu I instancji—uważa, że skazany na łaskę zasługuje, lub też jeżeli, wbrew przychylnej opinji sądu I instancji, sam wydaje opinję ujemną, to przedstawia akty sprawy z obydwiema sprzecznemi opinjami Ministrowi Sprawiedliwości. Jeżeli prośba o łaskę wpłynęła do sądu II instancji z pominięciem sądu I instancji, to sąd II instancji sam się na razie nie wypowiada, lecz przesyła prośbę sądowi I instancji. Wydawanie decyzji i opinji w myśl art. 974^1 U. P. K. jest nie tylko prawem, lecz i obowiązkiem sądów, które nie mogą się od tego uchylać. Wszystkie powyższe zasady mają zastosowanie bez względu na to, czy prośba o łaskę wpłynęła do sądu bezpośrednio, czy też za pośrednictwem innej władzy. Jeżeli akt sprawy zażądał Minister Sprawiedliwości, to sąd niezależnie do swojej opinji, jest obowiązany je przedstawić.

Z tych zasad

na mocy ust. a) art. 3 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie ustroju Sądu Najwyższego (Dz. P. P. P. № 15 poz. 199)

Sąd Najwyższy

w odpowiedzi na postawione we wniosku Ministra Sprawiedliwości pytanie wyjaśnia:

1) Do wypowiadania opinji w myśl art. 974^1 U. P. K., obowiązującej w b. zaborze rosyjskim, powołane są sądy I i II instancji, które w sprawie merytorycznie wyrokowały.

2) O ile opinja sądu I instancji jest przychylna a sąd II instancji jej nie podziela, należy sprawę przedstawić Ministrowi Sprawiedliwości.

KOMUNIKAT

w sprawie przyjmowania akcyj Banku Polskiego na wadja i kaucje.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

W wyjaśnieniu i uzupełnieniu okólnika z dnia 13 grudnia 1924 r. № DOP. 5234/I w sprawie przyjmowania akcyj Banku Polskiego jako wadij, kaucyj akcyzowych i celnych, kaucyj przy zawieraniu kontraktów ze Skarbem Państwa oraz kaucyj składanych do depozytów wszelkich instytucyj rządowych, Ministerstwo Skarbu komunikuje, że podany w okólniku dzień 31 grudnia 1925 r. należy rozumieć jako termin, do którego akcje mogą być przez instytucje rządowe przyjmowane, z tem zastrzeżeniem, aby termin między dniem złożenia do instytucji akcyj a terminem zapadnięcia zobowiązania zabezpieczonego akcjami nie był dłuższym od jednego roku. Minister Skarbu: (—) *W. Grabski*

ZAWIADOMIENIA.

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 1 listopada 1925 r. w apelacjach: warszawskiej, wileńskiej i lubelskiej.

№ porządkowy		Ilość nieobsadzonych etatów:							
				Sędziów					
		Prezesów	Wiceprezesów	Sąd. Naj. wzgl. Ap., Ok.	Śledczych	Pokoju	Prokuratorów	Podprokuratorów	Notarjuszów
1	Sąd Najwyższy	—	—	2	—	—	—	—	—
2	„ Apel. w Warszawie	—	—	1	—	—	—	—	—
3	„ „ „ Lublinie	—	—	1	—	—	—	—	—
4	„ „ „ Wilnie	—	—	—	—	—	—	—	—
5	„ Okręg. w Białej	—	—	—	—	—	—	—	—
6	„ „ „ Białymstoku	—	—	1	—	—	—	—	—
7	„ „ „ Kaliszu	—	—	—	1[1]	1[7]	—	—	—
8	„ „ „ Łomży	—	1	—	—	1[8]	—	—	—
9	„ „ „ Łodzi	—	—	1	—	2[9]	—	—	—
10	„ „ „ Mławie	—	—	—	1[2]	—	1	—	—
11	„ „ „ Płocku	—	—	—	—	—	—	—	—
12	„ „ „ Siedlcach	—	—	—	—	—	—	—	—
13	„ „ „ Suwałkach	—	—	—	—	—	—	—	—
14	„ „ „ Sosnowcu	—	—	2	—	1[10]	—	1	—
15	„ „ we Włocławku	—	1	—	—	—	—	—	—
16	„ „ w Warszawie	—	—	—	—	—	—	—	—
17	„ „ „ Kielcach	—	—	—	—	1[11]	—	—	—
18	„ „ „ Lublinie	—	—	—	—	—	—	—	(1 Lublin)
19	„ „ „ Piotrkowie	—	—	—	1[3]	1[12]	—	—	—
20	„ „ „ Radomiu	—	—	—	—	—	—	—	—
21	„ „ „ Zamościu	—	—	—	—	5[13]	—	1	—
22	„ „ „ Wilnie	—	—	—	1[4]	1[14]	—	—	(1 Wilno)
23	„ „ „ Grodnie	—	—	—	—	2[15]	—	—	(1 Szarkowszczyzna)
24	„ „ „ Łucku	—	1	2	—	1[16]	—	1	—
25	„ „ „ Pińsku	—	—	—	1[5]	1[17]	—	1	—
26	„ „ „ Nowogródku	—	—	—	—	—	—	—	(1 Baranowicze)
27	„ „ „ Równem	—	—	—	2[6]	4[18]	—	—	—

Sędziowie śledczy: [1]) Kalisz zapasowy. [2]) Przasnysz. [3]) Radomsk. [4]) Wilejka. [5]) Łuniniec. [6]) III rew. pow. krzemienieckiego w Wiśniowcu zapasowy w Równem.

Sędziowie pokoju: [7]) Słupca. [8]) Łomża zapasowy. [9]) Windawa, Poddębice. [10]) Sosnowiec zapasowy. [11]) Kazimierza Wielka. [12]) Rawa. [13]) Zamość zapasowy, Zamość zapasowy, Biłgoraj, Tarnogród, Komarów. [14]) Wilno zapasowy. [15]) Grodno zapasowy, Zdzięcioł. [16]) Kowel II okrąg. [17]) Brześć II okrąg. [18]) Równo, Sarny, Poczajów, Stepań.

ADWOKATURA:

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Wilhelm Żarkower z siedzibą w Krakowie,
Dr. Marcin Głąb z siedzibą w Przeworsku.

Przesiedlił się:

Dr. Marek Pelzling z Rzeszowa do Krakowa.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Jakób Dynes z siedzibą w Tarnopolu,
Dr. Bernard Schnur z siedzibą w Stanisławowie,
Dr. Bernard Mayblum z siedzibą we Lwowie.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Marek Finkler ze Lwowa do Husiatyna,
Dr. Simche Binen Feldman ze Złoczowa do Warszawy,
Dr. Mojżesz Reichstein ze Lwowa do Czortkowa.

Przesiedlił się:

Dr. Mikołaj Sribrny z Nadwórnej do Bursztyna.

Zmarł:

Dr. Józef Wielochowski w Bóbrce.

Skreśleni czasowo z listy adwokatów:

Dr. Józef Helberthal, Dr. Henryk Mayer i Dr. Józef Reisse wszyscy trzej we Lwowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Benjamin Teich z siedzibą w Przemyślu,
Dr. Michał Peiper z siedzibą w Przemyślu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Eustachy Żuk z siedzibą w Bukowsku.

Dr. Ozjasz Weiss, adwokat w Stryju dnia 25 października r. b. z powrotem otworzył kancelarję adwokacką w Stryju.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Władysław Białecki z miejscem zamieszkania w Kępnie,
Florjan Samolewski z miejscem zamieszkania w Poznaniu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Ferdynand Grzęski z miejscem zamieszkania w Chojnicach.

KONKURSY.

W okręgu sądu apelacyjnego w Toruniu wakuje posada dyrektora przy sądzie okręgowym w Chojnicach.

Udokumentowane podania o tę posadę należy wnosić w drodze służbowej na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Toruniu do dnia 25 listopada 1925 r.

Na opróżnione posady podprokuratorów przy sądach okręgowych w Poznaniu, Gnieźnie, Lesznie i Ostrowie rozpisuje się konkurs z terminem do wnoszenia podań w drodze służbowej na ręce prokuratora przy sądzie apelacyjnym w Poznaniu do dnia 25 listopada 1925 r.

W okręgu sądu apelacyjnego w Toruniu są do obsadzenia posady sędziów sądu okręgowego i to w Grudziądzu dwie, w Chojnicach dwie i w Starogardzie trzy.

Udokumentowane podania o te posady należy wnosić w drodze służbowej na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Toruniu do dnia 1 grudnia 1925 r.

BIBLJOGRAFJA.

Nakładem Krajowego Instytutu Wydawniczego w Poznaniu ul. Pocztowa № 7a ukazała się praca Stanisława Chorzemskiego p. t. „Obywatelstwo Polskie", systematycznie zestawiony podręcznik przepisów ustawy, traktatów, konwencji, rozporządzeń wykonawczych i okólników z autentycznemi tekstami, kalendarzem dat ważnych dla obywatelstwa i opcji oraz zbiorem formularzy.

Wyszły z druku i są do nabycia w Administracji Dziennika Ustaw (plac Krasińskich 12):

„Orzeczenia sądu Najwyższego Izby II Karnej z roku 1924 I półrocze". Cena 1 egz. 6 zł. 50 gr., z przesyłką pocztową 7 zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej z polecenia Ministra Sprawiedliwości. № 30721.